

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Chương 13

Những ngày tháng chăm chỉ học hành cứ thế trôi qua, thành tích của tôi ở khối Tự nhiên vẫn luôn rất tốt, thời điểm tốt nhất, nếu không vướng môn Lịch sử và Địa lý mà tôi chẳng học hành gì, tôi đã vươn lên xếp thứ 5 toàn trường rồi. Nhưng vậy thì vẫn chưa đủ tư cách lên bục sân khấu lĩnh thưởng với Thẩm Giai Nghi từ đầu đến giờ vẫn luôn giữ vị trí hạng nhất bên khối Xã hội.

Có điều, con người mà gian trá quá, thế nào cũng gặp phải báo ứng.

Kỳ nghỉ đông đã đến, năm học lớp Mười trôi qua được một nửa.

Cả kỳ nghỉ đông buồn chán, tôi đều bận bịu với việc chuẩn bị mười món quà sinh nhật tặng Thẩm Giai Nghi vào ngày 23 tháng Hai, trong đó có một tấm thiệp sinh nhật tự làm khổ A3, một bài văn dài 5000 chữ, thậm chí còn bao gồm cả một dấu triện tự khắc bằng cục tẩy, công việc đòi hỏi sự cần cù quá đáng trái ngược hẳn với bản tính của tôi.

Nhưng chỉ có quà tặng thì vẫn chưa đủ, tôi cần thêm một niềm vui bất ngờ nữa.

Ngày đầu tiên của học kỳ mới có nửa buổi làm tổng vệ sinh. Mới sáng sớm còn ngồi chưa ấm chỗ, tôi đã viết một bức “thư tuyệt giao” không đầu không đuôi, nhờ Hứa Chí Chương chuyển phát đến Thẩm Giai Nghi bên lớp Hòa, để cô bắt đầu một ngày trong nơm nớp lo âu.

Hứa Chí Chương trở về lớp học, nghi hoặc hỏi: “Mày viết cái gì cho Thẩm Giai Nghi thế, sao cậu ấy đọc xong liền có vẻ rất căng thẳng, cứ gặng hỏi tao xem mày giận đối chuyện gì?”

Lúc này, Liêu Anh Hoàng, Tạ Mạnh Học, Hứa Bác Thuần, Lý Minh Phong, Đô Tiến Hiền đều bị tôi vẫy tay gọi lại, vây xung quanh xem trò vui.

“Tạm thời đừng hỏi.” Tôi đường hoàng lấy ra một cục gạch xấu xí, nói: “Nào, cả

bọn lấy bút xóa ra ký tên vào, cùng tặng quà sinh nhật cho Thẩm Giai Nghi đi!”

“Cục gạch?” Liêu Anh Hoằng hồ nghi.

“Đúng thế, chính là một cục gạch. Khi khi, để Thẩm Giai Nghi phải mang một cục gạch nặng trình trịch về nhà không phải thú vị lắm sao? Ha ha! Hơn nữa, cậu ấy nhất định sẽ không thể nào quên!” Tôi đặt cục gạch lên bàn, lấy bút xóa trắng ra.

“Vậy mà mày cũng nghĩ ra được!” Cả bọn cười lên hô hố, lần lượt dùng bút xóa bôi nguệch ngoạc lên cục gạch.

Tôi để ý thấy chỗ ngồi của A Hòa bỏ trống. Nó xin nghỉ à? Hê hê, cục gạch không có chữ kí của mày, thật là tiếc quá đi. Vì ý định của tôi là, để Thẩm Giai Nghi thắc mắc sao bọn này lại không dựng tặng sinh nhật cho mình cái cục gạch nặng muốn chết, còn xấu xí đến nỗi vứt đi cũng chẳng ai thèm, như vậy mới làm nổi bật lên giá trị các món quà của tôi chứ!

Trẻ con, nhưng mà có hiệu quả.

Nhìn bọn chúng đắm chìm trong niềm vui vẽ lên cục gạch, tôi không khỏi cảm thán, trận chiến tình yêu này sao mà thiếu tính cạnh tranh quá!

Mặt khác, để Thẩm Giai Nghi có thêm nhiều thời gian thấp thỏm không yên, tôi đợi đến tận giờ tan học buổi trưa mới động đậy. Cả buổi sáng, Thẩm Giai Nghi sai Dương Trạch Vu làm sứ giả chạy đi chạy về mấy lượt, hỏi tôi rốt cuộc đang giận cô chuyện gì, chỉ không dám tự mình qua gặp tôi mà thôi.

Tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của tôi, đời người không có gì là bất ngờ cả.

“Lật bài tẩy.”

Tôi hăm hăm hử hử mang theo một đồng quà sinh nhật “kiểu tình bạn” to đùng đến khu phòng học của khối Xã hội tìm Thẩm Giai Nghi, cực kì muốn nhìn thấy nét mặt cô lúc nhận được quà.

“Hừ.” Tôi hần học trường mắt lên nhìn Thẩm Giai Nghi.

Thẩm Giai Nghi vừa trông thấy tôi, gương mặt liền tái mét, không dám nói gì.

“Ha ha! Đùa với cậu thôi, tớ chẳng giận đối gì cả, chúc mừng sinh nhật!” Tôi lấy làm hoan hỉ, bắt đầu mở ra mười món quà sinh nhật tôi đã hao tổn tâm huyết chuẩn bị. Ten ten ten tèn!

“Giời ơi! Tớ biết ngay mà, tớ nghĩ mãi mà không biết rốt cuộc đã làm chuyện gì có lỗi với cậu!” Thẩm Giai Nghi sức hiểu ra, bực tức... đến nỗi phì cười thành tiếng.

“Là thế này, tớ đây cho rằng, muốn cho cậu niềm vui lớn nhất, mà để chỉ số niềm vui chạy từ 0 đến 100 thì không thể bằng cho nó chạy từ -100 đến 100, như vậy giá trị tuyệt đối lên đến 200, cực kì lợi hại, mà cả đời này cậu cũng chẳng thể nào quên được đúng không!” Tôi cười cười giải thích, đoạn mở tấm thiệp khổ A3 to ùng ngã ngửa ra.

“Kha Cảnh Đằng, cậu đúng là cực-kỳ-trẻ-con! Cậu vô công rồi nghề quá đấy hả? Thật đúng là... làm tớ sợ chết khiếp đi được!” Thẩm Giai Nghi mắng tôi, nhưng vẫn không thể ngừng cười, tóm lại là rất vui vẻ.

Tôi cực kỳ thỏa mãn ngắm nhìn bộ dạng Thẩm Giai Nghi đang cầm cúi nghiên cứu con dấu tôi khắc bằng cục tẩy.

Trong khoảnh khắc Thẩm Giai Nghi nhoẻn miệng cười ấy, thằng nhãi đã bỏ ra cả kỳ nghỉ đông cặm cụi làm thủ công là tôi đây, đã thu vào trong chiếc hộp ký ức một bức tranh đẹp để vô cùng. Bức tranh ấy chứng tỏ rằng Thẩm Giai Nghi vô cùng coi trọng... tình bạn với tôi.

Còn thằng A Hòa nửa ngày nay không thấy mặt, lúc này đang từ trong lớp Hòa đi ra.

Chẳng những vậy, nó còn gầy tọt hẳn đi. Thằng A Hòa béo múp míp như quả dưa hấu ngày nào, không ngờ đã teo lại đến nỗi cả gò má cũng hóp hẳn xuống, cơ hồ biến thành một “người bạn cũ” mà tôi chẳng thể nhận ra nổi.

Sau này tôi mới biết, nhờ ăn kiêng, tập thể thao, cộng với nghị lực siêu cường, chỉ trong hai tháng ngắn ngủi A Hòa đã gầy đi một cách rất lành mạnh. Quả là một thằng trâu bò đáng sợ.

“A Hòa, mày cũng đến tặng quà à?” Tôi nói, kinh ngạc nhìn thằng bạn đã trở nên gầy gò.

“Không, lớp mới của tao ở đây mà.” A Hòa chỉ vào lớp Bình ngay bên cạnh lớp Hòa.

Lớp Bình, khối Xã hội.

“Gì cơ! Mày chuyển sang khối Xã hội à!” Tôi há hốc miệng, món quà trên tay gần như đang run lẩy bẩy.

“Đúng thế, tao đếch theo nổi khối Tự nhiên.” A Hòa thở dài, hai tay xòe ra.

Thế... thế này rõ ràng là gian dối mà!

“Mày đừng có làm loạn lên chứ!” Tôi trở mặt ra.

“Loạn cái gì mà loạn! Môn Vật lý ông Dũng dạy tao chẳng hiểu gì cả, suy đi tính lại, tao vẫn thấy mình hợp với khối Xã hội hơn.” A Hòa thở dài, nhưng ánh mắt lại đang cười hỉ hả.

Gã tình địch khó nhằn nhất, cũng chính là thằng bạn chơi với tôi lâu nhất.

Giờ nó gầy đi rồi, lại còn gian xảo chơi trò chuyển lớp.

Chỉ cách Thẩm Giai Nghi, có một bức tường.

Tình yêu của tôi...